

המשנה הומלש' תורה

מתורגם אישכנזית מחדש

ונתוסף בו כהוצאת המדינה הזאת

פ' ר' ש' ר' ש' י'

ע'ם נ' ק'ו' ד'ו' ת'

ע"ם כלל' דקדוק לז"ק, ועם ציווונים להקל קריאתו ומתורגם
אשכנזית צה וקל למען ילך במח בו כרב בתלמוד.

נאח

יהודרה הלוי דעסויער

עבר התורה והעבודת

פערלאג פאן יאנו. שלעזינגער'ס בוכהאנדלונג

DER

PENTATEUCH

*

DIE FÜNF BÜCHER MOSCHE

mit wortreuer deutscher Uebersetzung.

Nebst dem

RASCHI-COMMENTARE

punktirt, leichtfasslich übersetzt, und mit vielen
erklärenden Anmerkungen versehen

von

JULIUS DESSAUER

Rabbi

SCHEMOTH.

Wien 1928.

Verlag von Jos. Schlesinger's Buchhandlung

Wien, I., Seitenstetengasse 5.

Made in Austria.

ersthänge ich beinen erse-
geborenen Sohn. (24)
Und es geschah auf dem
Abge, in der Gerberge,
da fiel ihn der Ewige
an, und suchte ihn zu tödten. (25) Da nahm Sippora einen scharfen
Stein und schnitt ihrem Sohne die Vorhaut ab, und berührte seine

רש"י

תחלה לפני שריא קשר, וזה היה שצטרף באיזה צד? הן אל ישגיב פניהו, קפיקה מי במורה מורה? קפיקה וכן במבולש להקדם מתכחיל קעלים את דבריו קפיקה בשלש האצלה: אצל הקב"ה ישגיב ככהו ואין במולה להקדם קודו כי אם פשוטו קפיקה הוא מורה ומתרה בו לשונם: (24) וזה בדרך במלואו משה: ודקש המורה, ולשמה, לפי שלא מל אר אליו, פניו ועל עפרתו של עניש מורה, תניא אמר רבי יוחנן, דם ושלום לא נתישלו, אלא אצל: אמרל ואצא לקוד פניהו היה דחוקו עד ג' ימים אמרל ואצורה ג' ימים הקב"ה צונו לך שוב פנינו, ואפני מה עניש מורה? לפי שנתקעם בפולין חזקה, פמקב"ה מורה, וזהו הפולין געשה פמין נחש וכוונתו מראשו ועד דרכו וזהו וכוונתו פמולין ועד אותו מקום דכניה אפורה שמשביל הפולין הוא:

Stein. Nach. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

שמתי בלדי ועשיתם לפני פרעה ואני
אתקן את-לפי ולא ישלח את-הקדם:
(22) ואמרתי אר-פרעה ביד אמוני יהודה
בני כלני וישלחני: (23) ואמר יחזיק
שלח אחר-פניו ויעבדני ותמאני לשלחני
mer verhängten sein. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

רש"י

בפניו: אשר שמתי בלדי, לא על ג' אחיות
האמהות למעלה שיהי לא לפני פרעה צוה לעשותם
אלא לפני ישראל שעמיתו לו, ולא ענינו שעשואם
קפיקה אלא מלפניהם שאני עתיד לשום פרוד במעניהם
קמול, כי ידבר אליהם פועל ונו, ולא תקפול על אשך
פרינו, אשר שמתו לפני מלשונותי, פשתו, עמו
כבר שקפתיים בקוד: (22) ואמר אל פועלי, פשתו, עמו
שילבו חוק וקפון לשלוח אמור לו כן: בני בכורי,
לשון דחוקה, כמו, את אני פבור אמתה (תולד)
משו וזה משמשו: ופודישו: פאן חתם הקב"ה על
מקבתו רבבונדו שלחני יעקב מעשיו: (23) ואמר
אליו, פשלוחותי של קדום: שלח את בני: דנה
אבני דורו ונו, דיהו פקוד אחרונה, וזהו חתרה
in deine Hand gelegt haben. (22) Und ich sprach zu dir: Entlasse meinen Sohn,
dass er mit diene, du aber meigertest dich, ihn zu entlassen; siehe so-

nicht, daß er vor ihm
seine Wunder vollführt
hätte, gemeint sind nur
die Wunder, die Gott
ihm thut. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

gehn, dem Engelwert an seinem Tage! (20) Und sie trafen den Moses und den Aharon, ihnen gegenüber stehend, als sie herauskamen von Sharao.

(21) Und sie sprachen zu ihm: Der Ewige sehe auf euch und richte, die ihr finstend gemacht unfern Geruch in den Augen Sharao's und in den Augen seiner Snehde, daß ihr ein Edwert gegeben in ihre Hand, uns zu erschlagen. (22) Daehrte Moses sich wieder zu dem Ewigen, und sprach: Herr! Mharum thust du diesem Volke zu übel? Warum denn hast du mich gesandt? Denn seitdem ich zu Sharao gekommen bin, zu reden in deinem Namen, hat er diesem Volke noch übler gethan, gereitet aber hast du beim Volke nicht.

6. (1) Da sprach der Ewige zu Moses: Nun sollst du sehen, was Arbeit herbeiführte, nach dem Auftrage (20) Und Moses begegnete Moses und Aharon, Glad unsern Beherrern beiecht sich und nicht überall auf Dathan und Abiram, weil es non ihnen heißt (22) Du aber entgegnen: Was liegt dir daran? Geh baure und befrage, daß du mich geschickt hast. (23) Sit bei dir: Er brachte Moses über sie. Unselos überst. Abaais (23) Sit bei dir: Er brachte Moses über sie. Unselos überst. Abaais (23) Sit bei dir: Er brachte Moses über sie. Unselos überst. Abaais

6. (1) Da sprach der Ewige zu Moses: Nun sollst du sehen, was Arbeit herbeiführte, nach dem Auftrage (20) Und Moses begegnete Moses und Aharon, Glad unsern Beherrern beiecht sich und nicht überall auf Dathan und Abiram, weil es non ihnen heißt (22) Du aber entgegnen: Was liegt dir daran? Geh baure und befrage, daß du mich geschickt hast. (23) Sit bei dir: Er brachte Moses über sie. Unselos überst. Abaais

לעבדיך: (16) חתוך חתוך אתן נמן לעבדיך ולבנתי אמהם לנגי עשו והנה עבדיך מןם חסאת עשף: (17) ויאמר נרפם אתם נרפם על-פני אתם אמרים ללכה ננכהה לרהה: (18) וענה לכו עבדי ונתן לאימתו ללם חתוך לבנתי חתמי: (19) ויראו שפיר בני ישראל אתם פתע לאמר לארתגועו מלכתיכם דבריותם

עוד nicht gegeben werden, und die Stragel der Stragel ber Simeon Israel sich in tübler Sage, indem man sprach: Ihr dürft nichts mindern von euren Gesetzen, sondern ihr müßt sie strenger halten. (19) Da sahen die Aufseher der Simber Israel sich in tübler Sage, indem man sprach: Ihr dürft nichts mindern von euren Gesetzen, sondern ihr müßt sie strenger halten.

פירות חתוך נתן לכם: וכו'. לשון ויפקלה חתוך מיר אחרים רמזישם חתום: (16) ולכנים אומרים לנו עשו: רמזישם אומרים עשו לנו לבנתי חתמי: ויאמר נרפם אתם נרפם על-פני אתם אמרים ללכה ננכהה לרהה: (18) וענה לכו עבדי ונתן לאימתו ללם חתוך לבנתי חתמי: (19) ויראו שפיר בני ישראל אתם פתע לאמר לארתגועו מלכתיכם דבריותם עוד nicht gegeben werden, und die Stragel der Stragel ber Simeon Israel sich in tübler Sage, indem man sprach: Ihr dürft nichts mindern von euren Gesetzen, sondern ihr müßt sie strenger halten. (19) Da sahen die Aufseher der Simber Israel sich in tübler Sage, indem man sprach: Ihr dürft nichts mindern von euren Gesetzen, sondern ihr müßt sie strenger halten.

thaten durch ihre Geheim-
 künfte also. (12) Und sie
 warten jeder seinen Stab
 hin, und sie wurden zu
 Schlangen; aber es ver-
 schlang der Stab Mose's
 ihre Stäbe. (13) Doch
 blieb das Herz Pharao's
 hart, und er hörte nicht
 auf sie; so wie der Ewige
 gebet. (14) Da sprach
 der Ewige zu Mose:
 Verschleißt ihr das Herz
 Pharao's, er weigert sich,
 das Volk zu entlassen.
 (15) Gehe zu Pharao
 am Morgen, siehe, da
 geht er hinaus ans Ab-
 ser, und stelle dich gegenüber am Ufer des
 Sees, und schlange veranbelt worden in
 deine Hand. (16) Und
 sprich zu ihm: der Ewige, der
 Gott der Ägypter, hat mich
 zu dir gesandt, und gesprochen:
 Entlasse mein Volk,
 daß sie mit dir dienen
 in der Wüste; und siehe,
 du hast bisher nicht
 gehört. (17) So spricht

zu ihm: der Ewige, der Gott der Ägypter, hat mich zu dir gesandt, und gesprochen:
 Entlasse mein Volk, daß sie mit dir dienen in der Wüste; und siehe, du hast bisher nicht gehört.
 So spricht
 der Ewige zu Mose:
 Verschleißt ihr das Herz Pharao's, er weigert sich,
 das Volk zu entlassen.
 (15) Gehe zu Pharao am Morgen, siehe, da geht er hinaus ans Abser, und stelle dich gegenüber am Ufer des Sees, und schlange veranbelt worden in deine Hand.
 (16) Und sprich zu ihm: der Ewige, der Gott der Ägypter, hat mich zu dir gesandt, und gesprochen:
 Entlasse mein Volk, daß sie mit dir dienen in der Wüste; und siehe, du hast bisher nicht gehört.
 (17) So spricht

וַאֲרָאָה

מַצְרַיִם בְּלִבְיָסְרַיִם בָּנִים; (12) וַיִּשְׁלַח אֹתוֹ
 מִצָּרַת וַיִּהְיֶה רָעָה וַיִּגְנָה וַיִּבְלַע מִצָּרַת אֲתָנָן
 אֶת־מַטְּעֵיהֶם; (13) וַיִּהְיֶה לֵב פְּרַעֲוֹ וְרָאָה
 שֹׁמֵעַ אֶל־הֵם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה; (14)
 וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּכַף לֵב
 פְּרַעֲוֹ מֵאֵן לִשְׁמֹעַ דְּבַר יְהוָה; (15) לָכֵן אָמַר
 יְהוָה בְּכַף לֵב פְּרַעֲוֹ וְרָאָה אֶת־כַּף
 לֵב פְּרַעֲוֹ עַד־שֵׁפֶת הַיָּם וְהַפְּסֹחַ אֶת־רַגְלֵי
 מִצְרַיִם וְהַפְּסֹחַ מִצְרַיִם בְּרַגְלֵי; (16) וַאֲמַרְתָּ אֵלָיו
 יְהוָה אֱלֹהֵי מִצְרַיִם שְׁלַחְנִי אֶת־אַמְתִּי
 שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיְעַבְדֵנִי כַּמִּדְבָּר וְהִנֵּה

לִבְיָסְרַיִם בְּלִבְיָסְרַיִם בָּנִים (12) וַיִּשְׁלַח אֹתוֹ מִצָּרַת וַיִּהְיֶה רָעָה וַיִּגְנָה וַיִּבְלַע מִצָּרַת אֲתָנָן אֶת־מַטְּעֵיהֶם (13) וַיִּהְיֶה לֵב פְּרַעֲוֹ וְרָאָה שֹׁמֵעַ אֶל־הֵם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה (14) וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּכַף לֵב פְּרַעֲוֹ מֵאֵן לִשְׁמֹעַ דְּבַר יְהוָה (15) לָכֵן אָמַר יְהוָה בְּכַף לֵב פְּרַעֲוֹ וְרָאָה אֶת־כַּף לֵב פְּרַעֲוֹ עַד־שֵׁפֶת הַיָּם וְהַפְּסֹחַ אֶת־רַגְלֵי מִצְרַיִם וְהַפְּסֹחַ מִצְרַיִם בְּרַגְלֵי (16) וַאֲמַרְתָּ אֵלָיו יְהוָה אֱלֹהֵי מִצְרַיִם שְׁלַחְנִי אֶת־אַמְתִּי שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיְעַבְדֵנִי כַּמִּדְבָּר וְהִנֵּה

וַאֲרָאָה

בְּשַׁפְטִים בְּדִלִים; (5) וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם
 כִּי־אֵלֵי יְהוָה בִּגְבוּרָתִי אֶתִּידֵי עַל־מִצְרַיִם
 וְהִצַּעֲתִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם;
 (6) וַיִּעַשׂ מֹשֶׁה וְאָתְּרָן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
 אֹתָם בְּן עֶשְׂוֵי; (7) וּמֹשֶׁה בְּרָשָׁמְנִים
 עָקַד וְאָתְּרָן בְּרָשָׁלֵשׁ וּשְׁמֹנִים עָקַד
 בְּרַבָּנִים אֶת־פְּרַעֲוֹ; (8) וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶת־אֲתָנָן
 לֵאמֹר; (9) כִּי־יִבְרַח אֲלֵכֶם פְּרַעֲוֹ לֵאמֹר
 תִּנְנֶנּוּ לָכֶם מִנֶּפֶשׁ וְאָמַרְתָּ אֶת־אֲתָנָן בְּתֵ
 אֶת־מִצְרַת וְהִשְׁבַּח וְהִתְפָּאֵר וַיִּתֵּן
 רַבְּרָנִים; (10) וְהִבֵּא מֹשֶׁה וְאָתְּרָן אֶת־פְּרַעֲוֹ
 וַיַּעֲשֶׂה כֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיִּשְׁלַח אֲתָנָן
 אֶת־מִצְרַת לָפָנָי פְּרַעֲוֹ וּרְפָנָי עִבְרָי
 וַיִּתֵּן רַבְּרָנִים; (11) וַיִּבְרָא גַם־פְּרַעֲוֹ לְהַכְמִים
 וְכַמְכַשְׁפִּים וַיַּעֲשֶׂה גַם־הֵם רַבְּרָנִים

בְּשַׁפְטִים בְּדִלִים (5) וַיִּדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֵלֵי יְהוָה בִּגְבוּרָתִי אֶתִּידֵי עַל־מִצְרַיִם וְהִצַּעֲתִי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם (6) וַיִּעַשׂ מֹשֶׁה וְאָתְּרָן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתָם בְּן עֶשְׂוֵי (7) וּמֹשֶׁה בְּרָשָׁמְנִים עָקַד וְאָתְּרָן בְּרָשָׁלֵשׁ וּשְׁמֹנִים עָקַד בְּרַבָּנִים אֶת־פְּרַעֲוֹ (8) וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶת־אֲתָנָן לֵאמֹר (9) כִּי־יִבְרַח אֲלֵכֶם פְּרַעֲוֹ לֵאמֹר תִּנְנֶנּוּ לָכֶם מִנֶּפֶשׁ וְאָמַרְתָּ אֶת־אֲתָנָן בְּתֵ אֶת־מִצְרַת וְהִשְׁבַּח וְהִתְפָּאֵר וַיִּתֵּן רַבְּרָנִים (10) וְהִבֵּא מֹשֶׁה וְאָתְּרָן אֶת־פְּרַעֲוֹ וַיַּעֲשֶׂה כֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיִּשְׁלַח אֲתָנָן אֶת־מִצְרַת לָפָנָי פְּרַעֲוֹ וּרְפָנָי עִבְרָי וַיִּתֵּן רַבְּרָנִים (11) וַיִּבְרָא גַם־פְּרַעֲוֹ לְהַכְמִים וְכַמְכַשְׁפִּים וַיַּעֲשֶׂה גַם־הֵם רַבְּרָנִים

mein Gott, die Kinder
 Sacerl aus dem Gaube
 Mithraim, mit großen
 Strafgerichten. (5) Und
 die Mithraim werden er-
 fennen, daß ich der Ewige
 bin, wenn ich ausstrecke
 meine Hand über Mit-
 rasim, und herausführe
 die Kinder Sacerl aus
 ihrer Mitte. (6) Und es
 thates Mose u. Aaron;
 so wie der Ewige ihnen
 geboten, so thaten sie.
 (7) Und Mose war acht-
 zig Jahre alt, u. Aaron
 drei und achtzig Jahre
 alt, als sie rebeten zu
 Pharao. (8) Und der
 Ewige sagte zu Mose
 und Aaron, und sprach:
 Wenn Pharao zu
 euch rebet und spricht:
 Gebet ein Wunder zu
 euerey Gewandlung! so

sprechen zu Pharao: stimm deinen Stab, und wirf ihn hin vor Pharao, und er soll zur Schlange werden. (10) Da ging Mose und Aaron zu Pharao, und sie thaten so, wie der Ewige geboten; und er warf seinen Stab hin vor Pharao und vor seinen Bedienten, und die ward zur Schlange. (11) Da ließ Pharao auch die Magier und Zauberer rufen, und auch sie, die Silberstoffs-Deuter Mithraims

werden auf den Menschen und auf dem Vieh zu beschüttern, ausbrechend in Ställen, im ganzen Lande Mizraim. (10) Und sie nahmen den Ofen, und traten vor Pharao, und Mosche warf ihn gen Himmel, und so wurden Geschwüre mit Stößen, ausbrechend an den Menschen und am Vieh. (11) Und die Geschwür-Deutervermochten nicht hingutreten vor Mosche wegen der Geschwüre, denn die Geschwüre waren an den Stiergeschwür-Deutern u. an allen Mizraim. (12) Und der Ewige verhärtete das Herz Pharaos und er hörte nicht auf sie, so wie der Ewige zu Mosche geredet. (13) Da sprach der Ewige zu Mosche: Sprache dich früh auf am Morgen, und stelle dich vor Pharao, und sprich zu ihm: So spricht der Ewige, der Gott der Ägypter: Entlasse mein Volk, daß sie mit ihnen. (14) Denn diesmal sende ich alle meine Plagen über dein Herz und über deine Rede

אב-עפעט פלל-אַרץ מצרים: (10) ויקהל ארת-פית הכנישן ויקמדו לפני פרה ויקח את משה השומד ויהי שחיו אב-על-עלה פרה ופלה מזה: (11) ויא-דברו ה'רשעים לעמד לפני משה מפני השחין פיהו השחין בהרשעים וקנה מצרים: (12) ויהיון יהוה את-לב פרה ולא שמעו אלהם כאשר דבר יהוה אל-משה: (13) ויאמר יהוה אל-משה השכם בלכך ויהוצג לפני פרה ואמרת אליו כה-אמר יהוה אלהיך העבדים שלך את-פל-מגפתי בפעם האת אלך שאלך את-פל-מגפתי אל-לכך ובעבדוך ובעמך בעבור תלך

רשי

(10) נארא וכנהיה ואם תאמר פאון רוי לרם רבמות? ותלא רבך גאפלי ויקח פל פקנה מערים. לא נקנה וקנה אל על אותן שפלידות פלך, יאפא פקנה אשר בשלה ויהיה את רבך רי רכנים את פקנה אל רפמים. וכן שנקנה בקהילתא אצל: ויקח ישל פאות רבך פחור: (14) את כל מפתי. פכתי

(10) Sollte man einwenden: Woher hatten sie Vieh? es heißt ja oben: Und es sprach aus aller Munde der Ägypter? Die Plage traf aber nur basienige Vieh, das auf dem Felde war; wer aber des Ewigen Gott fürchte, brachte sein Vieh in die Ställe, daselbe in der Mishkan. (14) Mir entnehmen hieraus, daß die Plage des Todes der Erstgeborenen allen anderen zusammen an Schwere gleichsam. (15) יד יי אלהיך, als ich

ולא ימות מלך-לכני ישראל דבר: (5) וישם יהוה מועד לאמר מחר יעשה יהוה דברך הנה פאריץ: (6) ויש יהוה את-דברך הנה פאריץ יהוה פל מקנה מצרים ומפקנה כנני ישראל לאמת אלה: (7) וישלה פרה והנה לאמת פקנה ישראל ער-אתך וקפל לב פרה ולא שלא את-העם: פ

רשי

הכריז: (6) בלא חפנים. לוייניש בלתי Jointed, (היינו דעספונטס דהואו דהוה פאון): פיה כבשין רבך רגלך קן רהקלים יעמקים רהשוקים בפנין וכלליהו אוליב, Souffle, טעב קודע כום לשון רהקיה. שוקות פקוחן ופקוחין: והיו משה. וכל רבך רהקן קנה. איני נוקן אפא פיד ארת, ריי נשים רהקיה את שוקותין קישעו שרל משה מלא הפנים שאל ושל ארץ ואת שוקהו ראהן על פל ארץ מערים: (6) ושחין פורה אנכונעות. פקנהו: לשחין פני אנכונעות: שעל ריז אומרון פולעות: שחין לשון רהמיות. ורהרף יש פלשון פוקנה שוקה שוקות:

mit sterben von Mose, was den Kindern Israel gebrüt. (5) Und der Ewige setzte eine bestimmte Zeit, und sprach: Morgen wird der Ewige dieses thun im Lande. (6) Und der Ewige that dieses am andern Tage, und es fiarb alles Vieh Mizraims, aber von dem Vieh der Kinder Israels fiarb nicht eines. (7) Und Pharao sandte hin, und siehe, es war von dem Vieh Israels auch nicht eines gestorben, und doch blieb das Herz Pharaos verstockt, und er entließ das Volk nicht. (8) Da sprach der Ewige zu Mosche und zu Ahasa: Nehmet euch die Stäbe eurer Stäbe, und werft sie gen Himmel, vor den ganzen Staub über den ganzen Lande Mizraim, und soll er sterben von Stäben. (9) Und Mosche und Ahasa sprachen zu dem Ewigen: Du sprichst uns, wir werfen Stäbe gen Himmel, und es wird sterben von Stäben, was wir nicht thun werden, und wir werden sterben, und du wirst nicht thun. (10) Und Mosche sprach zu dem Ewigen: Du sprichst zu mir, und ich werde sterben, und du wirst nicht thun. (11) Und Mosche sprach zu dem Ewigen: Du sprichst zu mir, und ich werde sterben, und du wirst nicht thun. (12) Und Mosche sprach zu dem Ewigen: Du sprichst zu mir, und ich werde sterben, und du wirst nicht thun. (13) Und Mosche sprach zu dem Ewigen: Du sprichst zu mir, und ich werde sterben, und du wirst nicht thun. (14) Und Mosche sprach zu dem Ewigen: Du sprichst zu mir, und ich werde sterben, und du wirst nicht thun. (15) Und Mosche sprach zu dem Ewigen: Du sprichst zu mir, und ich werde sterben, und du wirst nicht thun.

werden auf den Menschen und auf dem Vieh zu Geschüften, ausbreitend in Ställen, im ganzen Lande Mizrajim. (10) Und sie nahmen den Ofen, und traten vor Schara, und Mosche warf ihn gen Himmel, und so wurden Geschüfte mit Ställen, ausbreitend an den Menschen und am Vieh. (11) Und die Silber schrift-Deutervermochten nicht hingutreten vor Mosche wegen der Geschüfte, denn die Geschüfte waren an den Silber schrift-Deutern u. an allen Mizrajim. (12) Und der Ewige verschütete das Berg Schara's und er hörte nicht auf sie, so wie der Ewige zu Mosche geredet. (13) Da sprach der Ewige zu Mosche: Mach dich frisch auf am Morgen, und stelle dich vor Schara, und sprich zu ihm: So spricht der Ewige, der Gott der Ägypten: Entlasse mein Volk, daß sie mir dienen. (14) Denn diesmal sende ich alle meine Sclaven über dein Berg und über deine Senechte

אֲבֵיכֶם עַל כַּלְאֵי אֲרִיז מִצְרַיִם: (10) וַיִּקְרָא אֶת־פִּיֹת הַכֶּבֶד וַיַּעֲמֵד לִפְנֵי פִרְעֹה וַיִּזְרַק אֹתוֹ מִשָּׁה הַשְּׂמַיְמָה וַיֵּרָד שָׁמַיְמָה אֲבֵיכֶם עַל פְּתָח בְּרִיתוֹ (11) וְאֵלֹהֵי הַכְּתוּבִים וְכָבְדוֹ הַשְּׂמַיְמָה קִי־יָרְדוּ הַשָּׁמַיְמָה בְּחַטְאֵיכֶם וְכָבְדוֹ מִצְרַיִם: (12) וַיִּזְחַק וַיִּזְרַק אֶת־לֶב פִּרְעֹה וְלֹא שָׁמַע אֲרָדָהּם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלֶי מִשָּׁה: (13) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּשְׁכֵּם בַּבֶּכֶר וְדַחֲצֵם לִפְנֵי פִרְעֹה וְאֹמְרָם אֵלָיו קִדְד־אֲמַר יְהוָה אֲדֹתִי הַעֲבָרִים שְׁלַח אֶת־עַמִּי וְעַבְדֵי: (14) כִּי־נִפְעַם הוּא אֵל שִׁשָּׁה אֲחֵי־לֶב מִלְּפָנֶי אֶל־לֶבֶךָ וְנִגְדְּיָהוּ וְנִגְעָהוּ בְּעַבְדֶּךָ תִּדְרַע

רש"י

(10) Sollte man einwenden: Schara hatten sie Vieh? es heißt ja oben: Und es sprach aus alles Vieh der Ägypter? Die Sclaven trafen aber nur dasjenige Vieh, das auf dem See war; mer aber das Ewigen Wort fürchtete, brachte sein Vieh in die Gärten; daselbe in der Meschilla. (14) Denn der Ewige entthemen hieraus, daß die Sclaven des Todes der Erstgeborenen allen zusammen an Schwere gleichsam. (15) Und ich, als ich

(10) בארם וכבודם וְאֵלֹהֵי הַכְּתוּבִים וְכָבְדוֹ הַשְּׂמַיְמָה קִי־יָרְדוּ הַשָּׂמַיְמָה עַל פְּתָח בְּרִיתוֹ (11) וְאֵלֹהֵי הַכְּתוּבִים וְכָבְדוֹ הַשְּׂמַיְמָה קִי־יָרְדוּ הַשָּׂמַיְמָה בְּחַטְאֵיכֶם וְכָבְדוֹ מִצְרַיִם: (12) וַיִּזְחַק וַיִּזְרַק אֶת־לֶב פִּרְעֹה וְלֹא שָׁמַע אֲרָדָהּם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלֶי מִשָּׁה: (13) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּשְׁכֵּם בַּבֶּכֶר וְדַחֲצֵם לִפְנֵי פִרְעֹה וְאֹמְרָם אֵלָיו קִדְד־אֲמַר יְהוָה אֲדֹתִי הַעֲבָרִים שְׁלַח אֶת־עַמִּי וְעַבְדֵי: (14) כִּי־נִפְעַם הוּא אֵל שִׁשָּׁה אֲחֵי־לֶב מִלְּפָנֶי אֶל־לֶבֶךָ וְנִגְדְּיָהוּ וְנִגְעָהוּ בְּעַבְדֶּךָ תִּדְרַע

וְלֹא יָמוּת מִכָּל־לֶבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּבָר: (5) וְנִשְׁם יְהוָה מוֹעֵד לְאֹמֶר מִיֵּד יַעֲשֶׂה יְהוָה בְּדַבְּרֵי יְהוָה כְּאָרָץ: (6) וַיַּעַשׂ יְהוָה אֶת־דְּבָרֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה מִלְּפָנֶיךָ פֶּלַח מִקְרַה מִצְרַיִם וּמִמִּצְרַיִם קִי־יִשְׁרָאֵל לְאֵימַת אֶחָד: (7) וַיִּשְׁלַח פִּרְעֹה וַהֲמַה לְאֵימַת מִמִּצְרַיִם וְלֹא שָׁמַע עַד־אֲחֵר וַיַּכְּהוּ לֶב פִּרְעֹה וְלֹא שָׁמַע אֶת־דְּבָרָם: (8) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן קְדְדוּ לָכֶם מִלֵּא דַחֲצִיכֶם פִּיִּי כַּשֵּׁן וַיִּזְרַק מִשָּׁה הַשְּׂמַיְמָה לְעַיִן פִּרְעֹה: (9) וַיִּזְרַק לְאֵיכָךְ עַל כָּל־אֲרִיז מִצְרַיִם וַהֲלִיה עַל־הָאָרֶץ וְעַל־דְּבָרֵי־הַמָּוֶה לְשָׂמַיִן פֶּרַח

וירב sterben von allem, was den Rindern Germet gehört. (5) Und der Ewige setzte eine bestimmte Zeit, und sprach: Morgen wird der Ewige dieses thun im Lande. (6) Und der Ewige that dieses am andern Tage, und es sprach alles Vieh Mizrajims, aber von dem Vieh der Rinder Germet sprach nicht eines. (7) Und Schara sandte ihm, und siehe, es war von dem Vieh Germet's auch nicht eines gefloren, und doch blieb das Berg Schara's verstockt, und er entließ das Volk nicht. (8) Da sprach der Ewige zu Mosche und Schara's. (9) Und du soll sterben über dem ganzen Lande Mizrajim, und soll

וְדַבְּרָיו: (6) מִלֵּא דַחֲצִיכֶם פִּיִּי כַּשֵּׁן וַיִּזְרַק מִשָּׁה הַשְּׂמַיְמָה לְעַיִן פִּרְעֹה: (9) וַיִּזְרַק לְאֵיכָךְ עַל כָּל־אֲרִיז מִצְרַיִם וַהֲלִיה עַל־הָאָרֶץ וְעַל־דְּבָרֵי־הַמָּוֶה לְשָׂמַיִן פֶּרַח

וְדַבְּרָיו: (6) מִלֵּא דַחֲצִיכֶם פִּיִּי כַּשֵּׁן וַיִּזְרַק מִשָּׁה הַשְּׂמַיְמָה לְעַיִן פִּרְעֹה: (9) וַיִּזְרַק לְאֵיכָךְ עַל כָּל־אֲרִיז מִצְרַיִם וַהֲלִיה עַל־הָאָרֶץ וְעַל־דְּבָרֵי־הַמָּוֶה לְשָׂמַיִן פֶּרַח

רש"י

וְדַבְּרָיו: (6) מִלֵּא דַחֲצִיכֶם פִּיִּי כַּשֵּׁן וַיִּזְרַק מִשָּׁה הַשְּׂמַיְמָה לְעַיִן פִּרְעֹה: (9) וַיִּזְרַק לְאֵיכָךְ עַל כָּל־אֲרִיז מִצְרַיִם וַהֲלִיה עַל־הָאָרֶץ וְעַל־דְּבָרֵי־הַמָּוֶה לְשָׂמַיִן פֶּרַח

וְדַבְּרָיו: (6) מִלֵּא דַחֲצִיכֶם פִּיִּי כַּשֵּׁן וַיִּזְרַק מִשָּׁה הַשְּׂמַיְמָה לְעַיִן פִּרְעֹה: (9) וַיִּזְרַק לְאֵיכָךְ עַל כָּל־אֲרִיז מִצְרַיִם וַהֲלִיה עַל־הָאָרֶץ וְעַל־דְּבָרֵי־הַמָּוֶה לְשָׂמַיִן פֶּרַח

